

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1349/2023
05.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Мирјане Андријашевић, Јасмине Стаменковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у правној ствари тужиоца LEADER ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Иван Вукоје, адвокат у ..., против туженог BANCA INTESA АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 1.700,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1592/2022 од 09.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 05.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1592/2022 од 09.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1592/2022 од 09.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 8497/2021 од 07.12.2021. године утврђено је да је ништава одредба члана 4. уговора о краткорочном кредиту за ликвидност, кредитна партија број ...-..., садржине као у изреци првостепене пресуде. Обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 1.700,00 динара са затезном каматом од 03.02.2006. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.300,00 динара са затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1592/2022 од 09.03.2023. године одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право да наплати трошкове накнаде банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. У случају када нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином или Преглед битних елемената уговора о кредиту, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног суда. У описаној ситуацији нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права, јер су нижестепени судови поступили у складу са ставом Врховног суда поводом спорног правног питања.

Без утицаја на дозвољеност ревизије је позивање туженог на допуну правног става о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године, из разлога што је ништавост спорне уговорне одредбе суштински утврђена из разлога недостатка адекватне понуде, а не због тога што банка није доказала структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5 Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 24.08.2021. године. Вредност предмета спора износи 1.700,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић